

Китоби Дониёл — Саду бисту панҷум

Кушодани аҳамияти нубувватӣ: рамзкушоии Дониёл 11:40 ва паёмадҳои он барои масеҳияти муосир

Jeff Pippenger

2024-03-09

Ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёл аз замони охир оғоз меёбад, аммо ин оят ду замони охирро муайян мекунад, ва бинобар ин ба донишҷӯи нубувват иҷозат медиҳад, ки замони аввали охирро бо замони дуввуми охир мувофиқ гардонад. Вақте ки ин татбиқ анҷом дода мешавад, ҳатти таърихи миллӣ, ки дар соли 1798 оғоз ёфт, бо таърихи Иёлотӣ Муттаҳида дар соли 1989 мувозӣ мегардад. Ин ду ҳатт ҳатти шоҳи ҳақиқии протестантӣ ва ҳатти шоҳи ҷумҳурихоҳи ҳайвони заминии Ваҳӣ, боби сздаҳро муайян мекунад. Ҳар ду ҳатт дар замони охир, дар соли 1798, оғоз меёбанд, ва замони охир дар соли 1989 фақат онро такмил мекунад ва шӯҳидии дуввумро барои нишонаҳои роҳи ҳақиқат, ки дар ин оят муҳрқушӣ мешаванд, фароҳам меоварад.

Ҳаракати ғариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 фаро расид, вале ба сабаби исёни ҳафтсолаи солҳои 1856 то 1863 ба таъхир афтод. Омадани ғариштаи сеюм 11 сентябри соли 2001 тақрор гардид. Соли 1863 ба воситаи нахустин урдӯғи Исроили қадим дар Қодеш ва исёни даҳ ҷосус пешнамоён шуда буд, ва 11 сентябри соли 2001 ба воситаи охири урдӯғи Исроили қадим дар Қодеш ва исёни Мусо пешнамоён шуда буд. Иёни соли 1863 исёни аввалро дар Қодеш намояндагӣ мекард, ки он ҳукми маргро дар биёбон ба вучуд овард. Иёни 11 сентябри соли 2001 исёни охирино дар Қодеш намояндагӣ мекард, ки он марги роҳбарияти адвентизми Лоодикияро ба вучуд овард.

Фуруд омадани ғаришта дар 11 августи соли 1840, ки ҳаракати солҳои 1840 то 1844-ро оғоз бахшид, ки онро хоҳар Уайт зухуроти пурчалолӣ қудрати Худо номидааст, 11 сентябри соли 2001-ро тимсол мекард ва зухуроти пурчалолӣ қудрати Худоро муайян менамуд.

«Ғариштае, ки дар эълони паёми ғариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки ғароғири тамоми ҷаҳон ва дорои қудрате бесобиқа аст. Ҳаракати адвентистии солҳои 1840–44 зухури пурчалолӣ қудрати Худо буд; паёми ғариштаи аввал ба ҳар истоғи миссионерӣ дар ҷаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ ба вучуд омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то он вақт дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати пурқудрате, ки зерӣ ҳушдори охири ғариштаи сеюм ба амал меояд, фаро хоҳад гузашт». «Баҳси Бузург», 611.

Аввалин омадани ғариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 (Қодешӣ аввал) барои ба анҷом расонидани қор буд, аммо қавми Худо интиҳоб карданд, ки роҳбари навро баргузинанд ва ба Миср бозгарданд. То соли 1863 онҳо ба ҷойи он ки дар қори Худо барои фуру рехтани деворҳои Ерихӯ ширкат варзанд, «Ерихӯро аз нав бино карданд». Аз ин рӯ, онҳо бо марг дар биёбон лаънат ёфтанд.

Ва Еҳушаъ он вақт онҳоро қасам дода, гуфт: «Малъун бод он мард пеши Худованд, ки бархоста, ин шаҳри Ерихӯро бино кунад; таҳкурсии онро бар нахустзодаи худ хоҳад ниҳод, ва дар писари хурдии худ дарвозаҳои онро барпо хоҳад кард». Еҳушаъ 6:26.

Чунон ки бо Исроили қадим дар Қодеши аввал рӯй дод, ки паёми Еҳушаъ ва Колеброд рад карда буданд, исёни Исроили муосир дар Қодеши аввал (1863) лаънати Еҳушаъро бар сари онҳо овард. Вақте ки фариштаи сеюм 11-уми сентябри соли 2001 (Қодеши охирин) бозгашт, кори ниҳой пеш аз он ки Худо Ерихӯ ва деворҳои онро фурӯ оварад, оғоз ёфт.

22 октябри соли 1844 омадани фариштаи сеюмро нишон медиҳад, ва ба ин васила омадани якшанбеи наздикшавандаро дар рӯзҳои охир низ нишон медиҳад. Соли 1863 анҷоми давраи имтиҳони фариштаи сеюмро, ки 22 октябри соли 1844 оғоз гардида буд, нишон медиҳад. Пас, соли 1863 рамзи қонуни якшанбеи наздикшаванда аст, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо муаррифӣ мекунад. Дар соли 1863 миллат ба ду табақа чудо гардид, ва ҳамчунин, ҳангоми қонуни якшанбе, ду табақа ошкор хоҳад шуд.

Давраи имтиҳонии фариштаи сеюм дар таърихи миллериш соли 1844 оғоз ёфта, соли 1863 ба поён расид, ва ҳам оғоз ва ҳам анҷом, ҳар ду, қонуни якшанбеи айёми охириро нишонгузори намуданд. Дар таърихи миёни оғоз (1844) ва анҷом (1863), исёни ҳаракати миллериш (1856) ҷой дорад. Пас, ин давра муҳри «Ҳақиқат»-ро бар худ дорад. Бозгашт ба Қодиш бори дуюм, дар 11 сентябри соли 2001, оғози раванди имтиҳонии фариштаи сеюмро нишон медиҳад, ки он бо қонуни якшанбеи наздикоянда, чунонки соли 1863 ба сурати намунавӣ ишора мекунад, ба анҷом мерасад.

Аз он қонуни якшанбе то баста шудани муҳлати имтиҳони башар, Ерихӯ ва деворҳои фурӯ рехта хоҳанд шуд, мутобик ба ҳукми иҷроие бар фоҳишаи Бобил, ки дар он таърих тасвир шудааст. Ояти чиҳилум аз соли 1798 оғоз меёбад ва дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, дар ояти чиҳилу як, ба анҷом мерасад. Замони охир дар соли 1798 ҳатти дохилии калисои Худоро намоёндагӣ мекунад, ки аз миллеришҳои ҳаракати фариштаи аввал оғоз ёфта, то ҳаракати фариштаи сеюм ва саду чиҳилу чор ҳазор мерасад. Ҳамаи ин дар як оят.

Чанге, ки байни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб оғоз ёфт ва бо болоравии подшоҳи ҷануб дар соли 1798 сар шуд, дар соли 1989 ба анҷом расид, вақте ки подшоҳи ҷануб аз ҷониби иттифоқи байни салтанатҳои панҷум ва шашуми нубуввати Китоби Муқаддас шикаст хӯрд. Чанги подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб, ки дар соли 1798 оғоз ёфт, аз ҷониби миллериш ҳамчун чанг бар зидди Рум шинохта мешуд, ки онро танҳо ду қувваи вайронгари бутпарастӣ ва попгарой медиданд. Вақте ки чанг дар соли 1989 ба анҷом расид, ҳамаи се қувваи вайронгар дар он даргир буданд, ва он оғози тасвири нубуввати он се қувва гардид, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд, ки аз ҷиҳати ҷуғрофӣ дар ояти чиҳилу панҷуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст.

Оятҳои чил то чилу панҷ қувваҳои пешгӯёнаи се қудратеро муайян месозанд, ки папиро ба анҷоми ӯ дар миёни баҳрҳо ва кӯҳи пуршукӯҳи муқаддас мерасонанд. Агар дуруст дарк карда шавад, таърихи пешгӯёнаи дар ояти чилу як тасвиршуда, оятҳои чилу як то чилу чорро дар бар мегирад.

Бинобар ин, аз замони анҷом, яъне аз соли 1989, бо шоҳиди дуҷуми соли 1798, ки ибтидо ва анҷоми ҷанг миёни подшоҳи ҷануб ва подшоҳи шимолро муайян мекунад, оятҳои ҷилу як то ҷилу ҷор иттиҳоди сегонаи папагистееро муайян месозанд, ки захири марговараш шифо ёфтааст; ва ояти ҷилу панҷ ҷоест, ки вай ба анҷоми худ мерасад. Ин оятҳо, вақте аз ин дидгоҳ баррасӣ мешаванд, таърихеро пешкаш мекунанд, ки берун аз калисои Худост, ҷунон ки ин ҳамчунин дар муносибати миёни ҳафт мӯҳр ва ҳафт калисо дар китоби Ваҳй тасвир ёфтааст.

Хати таърихи нубувватӣ, ки бо соли 1798 ифода шудааст, пеш аз ҳама ҳукми тафтишотиро намоёндагӣ мекунад, ва ҳаде, ки аз ҳамон нуқта дар соли 1989 оғоз меёбад, пеш аз ҳама ҳукми иҷроиро намоёндагӣ мекунад. Соли 1798 пеш аз ҳама бар қариб он қавмиде таъкид мекунад, ки роҳро барои Қосиди Аҳд омода месозад, ва соли 1989 пеш аз ҳама бар қариб он қавмиди Илём таъкид мекунад.

Аз соли 1798 оғоз намуда, вақте ки китоби Дониёл мӯҳркушӣ гардид, мо афзоиши донишро дар бораи таърихи нубувватӣ дорем, ки дар он Масеҳ қавми Худро ба муносибати аҳдӣ роҳнамоӣ мекунад, ки пайвастиҳои доимии илоҳиятро бо инсоният ба анҷом мерасонад. Он аҳди рӯзи охир дар Навиштаҳо борҳо муайян шудааст.

Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо ҳонаи Исроил ва бо ҳонаи Яҳудо аҳди нав хоҳам баст; на мисли аҳде ки бо падарони онҳо дар он рӯзе бастам, ки дасти онҳоро гирифта, онҳоро аз замини Миср берун овардам; аҳде ки онҳо онро шикастанд, ҳарчанд Ман барои онҳо шавҳар будам, мегӯяд Худованд. Аммо ин аст аҳде ки пас аз он рӯзҳо бо ҳонаи Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: шариати Худро дар ботини онҳо хоҳам ниҳод, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт; ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва дигар ҳар кас ҳамсояи худро, ва ҳар кас бародари худро таълим дода, нахоҳад гуфт: “Худовандро бишнос”; зеро ҳамаашон Маро хоҳанд шинохт, аз хурдтарини онҳо то бузургтарини онҳо, мегӯяд Худованд; зеро ки Ман гуноҳи онҳоро хоҳам омуризм, ва ҳамаи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард. Ирмӣ 31:31–34.

Ҳамаи пайғамбарон рӯзҳои охириро муайян мекунанд, ва ибораи «рӯзҳои охир» дар нубувват давраи довариро ифода менамояд. Фариштаи аввал соли 1798, дар вақти охир, омад, то кушода шудани довариро дар соли 1844 эълон намояд, ки он ҳамчунин фаро расидани рӯзҳои охир аст. Рӯзҳои охир ҳамон «рӯзҳо»-и Ирмӣ мебошанд, ки хоҳанд омад, вақте ки Худо «гуноҳ»-ро «мағфират» хоҳад кард ва гуноҳҳои қавми Худро «дигар ба ёд нахоҳад овард». Ин қорро Масеҳ, ҳамчун Саркоҳин, дар рӯзи намунавии каффора, дар давоми «рӯзҳои охир», ба анҷом мерасонад.

Агар Адвентизми миллӣ бо имон дар нури пешравандаи фариштаи сеюм, ки 22 октябри соли 1844 расид, қадам заданро идома меод, онҳо аллакай бо Исо дар манзили абадии худ мебуданд. Ин аст он ҷизе ки Ирмӣ дар назар дорад, вақте мегӯяд: «пас аз он рӯзҳо». «Он рӯзҳо» ҳамон давраҳои нубувватӣ ҳастанд, ки ба соли 1844 бурда расонданд ва дар он анҷом ёфтанд. Онҳо ҳамон «рӯзҳо» мебошанд, ки боби дувоздахуми Дониёл ба онҳо ишора мекунад.

Лекин ту то охири кори худро идома деҳ; зеро ту осоиш хоҳӣ ёфт, ва дар поёни айём дар қуръаи худ хоҳӣ истод. Дониёл 12:13.

Дар «анҷоми айём», ё чунон ки Ирмиё мегӯяд, «баъд аз он рӯзҳо», Масеҳ қасд дошт шарияти Худро дар андаруни қавми Худ биниҳад ва шарияти Худро бар дилҳои онҳо бинависад. Андарун, яъне табиати поёний, ё чунон ки Павлус онро «ҷисм» меномад; ва дил, яъне табиати болотар. Аҳд ваъда медиҳад, ки ба қавми Худ ҳангоми имон овардан зеҳни нав, ва дар вақти Омадани Дуюм ҷисми нав ато кунад. Одам бо Одам суқут кард, ки ба сурати Худо офарида шуда буд ва бо табиати болотар ва табиати поёний офарида шуда буд. Аҳди Масеҳ он аст, ки инсониятро бо табиати дугонаи онҳо аз лаънати гуноҳ халосӣ бахшад.

«Дар рӯзҳои охири таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ё, ки аҳкоми Ёро риоя мекунанд, бояд нав карда шавад. “Дар он рӯз Ман барои онҳо бо ҳайвоноти саҳро, ва бо мурғони осмон, ва бо ҳазандағони замин аҳд хоҳам баст; ва камон ва шамшер ва ҷангро аз замин хоҳам шикаст, ва онҳоро хоҳам хобонид дар амният. Ва туро барои Худ ба абад номзад хоҳам кард; оре, туро барои Худ дар адолат, ва дар доварӣ, ва дар меҳрубонии пуршафқат, ва дар марҳаматҳо номзад хоҳам кард. Туро барои Худ дар вафодорӣ номзад хоҳам кард; ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.”»

«“Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд: Ман хоҳам шунид, мегӯяд Худованд; Ман осмонҳоро хоҳам шунид, ва онҳо заминро хоҳанд шунид; ва замин ғалларо, ва майро, ва рағанро хоҳад шунид; ва онҳо Изриѐлро хоҳанд шунид. Ва Ман ўро барои Худ дар замин хоҳам кошт; ва бар он ки марҳамат наёфта буд, марҳамат хоҳам кард; ва ба онҳое ки қавми Ман набуданд, хоҳам гуфт: Ту қавми Ман ҳастӣ; ва онҳо хоҳанд гуфт: Ту Худои ман ҳастӣ.” Ҳушаъ 2:14-23.»

«Дар он рӯз, ... бақияи Исроил, ва онҳое ки аз хонадони Яъқуб раҳо ёфтаанд, ... бар Худованд, Қуддуси Исроил, ба ростӣ таваккал хоҳанд кард». Ишаъё 10:20. Аз «ҳар миллат, ва қabila, ва забон, ва қавм» касоне хоҳанд буд, ки бо хурсандӣ ба ин паём посух хоҳанд дод: «Аз Худо битарсед, ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати доварии Ё фаро расидааст». Онҳо аз ҳар буте ки онҳоро ба ин замин мебандад, рӯй хоҳанд гардонд, ва «ба Ё сачда хоҳанд кард, ки осмон, ва замин, ва баҳр, ва ҷашмаҳои обҳоро офарид». Онҳо худро аз ҳар гуна печидагӣ озод хоҳанд кард, ва дар пеши ҷаҳон ҳамчун ёдгориҳои раҳмати Худо хоҳанд истод. Итоаткунандаи ҳар талаботи илоҳӣ буда, онҳо аз ҷониби ғариштагон ва одамон ҳамчун онҳое шинохта хоҳанд шуд, ки «аҳкоми Худро риоя мекунанд, ва имони Исоро доранд». Ваҳй 14:6–7, 12.

«“Инак, айём меоянд, мегӯяд Худованд, ки шудгоркунанда ба даравгар хоҳад расид, ва фишорандаи ангур ба кошандаи тухм; ва кӯҳҳо шароби ширин хоҳанд ҷаконд, ва ҳамаи тепаҳо об хоҳанд шуд. Ва асорати қавми Худ — Исроилро боз хоҳам гардонид, ва онҳо шаҳрҳои вайроншударо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд; ва тоқзорҳо хоҳанд шинонд ва шароби онҳоро хоҳанд нӯшид; инчунин боғҳо хоҳанд сохт ва меваи онҳоро хоҳанд хӯрд. Ва онҳоро бар замини худ хоҳам шинонд, ва онҳо дигар аз замин ки ба онҳо додаам, канда нахоҳанд шуд, мегӯяд Худованд Худои ту. Омӯс 9:13–15.” Review and Herald, 26 феввали 1914.»

Вақте ки Ирмиё мегӯяд: «пас аз он рӯзҳо», «рӯзҳо»-е, ки пеш аз он амале буданд, ки бо омадани ногаҳонии Масеҳ ба маъбади Худ барои пок сохтани он ифода мешавад, ҳамон давраҳои нубувватӣ буданд, ки дар солҳои 1798 ва 1844 ба анҷом расиданд. Анҷоми он рӯзҳои нубувватӣ (давраҳо) чиҳилу шаш солро муайян кард, ки дар тӯли онҳо Масеҳ маъбади Миллериро барпо намуд, ва вақте ки Ӯ ногаҳон дар 22 октябри соли 1844 омад, Ӯ боби сеюми Малокиро ба амал меовард, чунонки онро ҳангоми пок кардани маъбад дар оғози хизматаш ва дар анҷоми он низ ба амал оварда буд.

«Ҳангоме ки Исо маъбадро аз харидорону фурӯшандагони ҷаҳон пок мекард, Ӯ рисолати Худро эълон намуд, то дилро аз палидии гуноҳ пок созад,—аз хоҳишҳои заминӣ, аз шаҳватҳои худпарастона, аз одатҳои бад, ки ҷонро фасод мекунад. Малакиё 3:1–3 иқтибос оварда шудааст». Орзуи асрҳо, 161.

Ва «пас аз он айём», Масеҳ қасд дошт маъбадери, ки бино карда буд, пок созад, ки он кори Ӯро дар пок намудани дилҳои қавми Худ аз палидии гуноҳ намоёндагӣ мекард, ё чунон ки Ирмиё мегӯяд, шарияти Худро бар дилҳо ва андаруни онҳо навиштан.

Зеро Ӯ онҳоро маломат намуда, мегӯяд: «Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди нав барқарор хоҳам кард; на монанди аҳде ки бо падарони онҳо бастам дар рӯзе ки дасти онҳоро гирифта, аз замини Миср берун овардам; зеро онҳо дар аҳди Ман собит намонданд, ва Ман онҳоро ба эътибор нагирифтам, мегӯяд Худованд. Зеро ин аст аҳде ки баъд аз он рӯзҳо бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар зеҳни онҳо хоҳам ниҳод, ва онҳоро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт; ва Ман барои онҳо Худро хоҳам буд, ва онҳо барои Ман қавм хоҳанд буд». Ибриён 8:8–10.

Суханони «он рӯзҳо» ҳамон «охири рӯзҳо»-и Дониёл буданд, ки дар солҳои 1798 ва 1844 ба анҷом расиданд. Хатти шоҳи протестантӣ, ки дар ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳум аз соли 1798 оғоз меёбад, муносибати аҳдери таъкид мекунад, ки бо яксаду чилу ҷаҳор ҳазор барқарор карда мешавад. Вожаи ибрии «қуръа» санги хурде буд, ки барои муайян кардани сарнавишти шахс ба кор бурда мешуд. Ба Дониёл гуфта шуд, ки биравад ва ором гирад (дар марг), то «охири рӯзҳо», вақте ки, дар соли 1844, доварӣ оғоз хоҳад шуд ва сарнавишти ӯ муайян хоҳад гардид.

Аммо ту то анҷоми кор роҳи худро бирав; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар охири рӯзҳо дар қисми худ хоҳӣ истод. Дониёл 12:13.

«Рӯзҳо»-и «охири рӯзҳо» пешгӯӣҳои замони роиқа ифода мекунад, ки дар соли 1844 ба анҷом расиданд, зеро баъд аз он дигар замони нубувватӣ намебуд. Ду ҳазору сесад сол, ки рӯёи мараҳ буд, яъне зоҳиршавии ногаҳонии Масеҳ дар муқаддасгоҳи Худ, низ дар ҳамон вақт ба анҷом расид; ва ду ҳазору панҷсаду бист соли ғзаби охири низ ба поён расид, ҳамон тавре ки рӯзҳои ғзаби аввал дар вақти охир, дар соли 1798, ба анҷом расида буданд. «Баъд аз он рӯзҳо», чунон ки Ирмиё ба он ишора кардааст, баъдан аз ҷониби Павлус мавриди баён қарор гирифт. Павлус ба «баъд аз он рӯзҳо»-и Ирмиё ду бор ишора мекунад, зеро Павлус на фақат ба аҳде мепардозад, ки мебоист «баъд аз он рӯзҳо» барқарор гардад, балки муҳимтар аз он, ӯ

хизмати Масеҳро ҳамчун Саркоҳин муайян месозад.

Зеро ки Ў бо як қурбонӣ муқаддасшудагонро то абад комил гардонидааст. Ва Рӯҳулқудс низ бар мо шаҳодат медиҳад; зеро пас аз он ки қаблан гуфтааст: «Ин аст аҳде ки Ман баъд аз он рӯзҳо бо онҳо хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо хоҳам ниҳод, ва онҳоро бар ақлҳои онҳо хоҳам навишт»; ва: «Гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ҳаргиз ба ёд нахоҳам овард». Акнун, ҳар чӣ ки омурзиши инҳо ҳаст, дигар барои гуноҳ қурбонӣ нест. Пас, эй бародарон, чун ба воситаи хуни Исо чуръат дорем, ки ба Қудси муқаддасот дохил шавем, аз роҳи нав ва зиндае ки Ў барои мо тадшин кардааст, аз миёни парда, яъне ҷисми Худ; ва чун Қоҳини Аъзае бар хонаи Худо дорем. Ибриён 10:14–21.

Дусаду бист сола, ки нубувати рӯёи *maah*-и зуҳури Масеҳро бо нубувати дусаду панҷоҳу бистсолаи рӯёи *chazop*-и таърихи нубуввати пайванд медиҳад, оғози он ду давраи нубувати ба ҳам мепайвандад, бо пайванди рамзие, ки иттиҳоди инсоният бо илоҳиятро ифода мекунад, ки ҳамон корест, ки Масеҳ дар поксозие, ки дар ҷараёни ҳаракати ғарибонаи сеюм ба амал меояд, анҷом медиҳад ва дар натиҷа ба аҳде меанҷомад, ки Ў бо яксаду чилу чор ҳазор мебандад.

Рӯёи ****чозон****, ки поймол гардидани маъбадро тасвир мекунад, рӯёи башариятест, ки аз замони исёни Одам дар Боғи Адам ба воситаи гуноҳ поймол гардидааст; ва рӯёи ****мараҳ****, ки қори Масеҳро дар барқарор кардан ва пок сохтани маъбад тасвир мекунад, ҳар ду дар 22 октябри соли 1844 иҷро шуданд. Ду пешгӯии дусаду панҷоҳу бистсолаи ғарибонаи Худо вучуд доранд, ки поймол гардидани лашкар ва муқаддасгоҳро ифода мекунад.

Ҳар дуи он пешгӯӣҳо поймол гардидани инсониятро ифода мекунад, ки бояд ба воситаи рӯёи *maah* барқарор карда шавад. Он ду ҳашми Худо бар қавми Ў ҳашмеро бар инсонияти суқуткарда ифода мекунад, ки танҳо ба воситаи қори Масеҳ дар аз нав бино кардан ва пок сохтани маъбади суқуткарда наҷот ёфта, барқарор мегардид.

Ду норозигӣ табиати олии инсон ва табиати поёнии ӯро ифода мекунад. Ҳангоми суқути Одам, табиати поёнӣ бар табиати оӣ ҳокимият пайдо кард, ҳол он ки мақсади Масеҳ барои одамон ин буд, ки табиати оӣ бар табиати поёнӣ ҳукмрон бошад. Ҳангоми суқути Одам, табиати оӣ ба шаҳватҳои табиати поёнӣ таслим гардид, ва тадбири Худо баръакс шуд. Ин аст он чӣ ки дар Қитоби Муқаддас «тағйирёбӣ» маъно дорад. Тағйирёфта шудан маънои онро дорад, ки табиати оӣ ба мақоми ҳокимонаи худ бар табиати поёнӣ бозгардонда шавад. Тағйир додан маънои баръакс гардондан, ё чаппа карданро дорад.

Аввалин қаҳру ғарибона бар зидди подшоҳии шимолӣ, ҳамон қаҳру ғарибона бар зидди табиати поёнӣ буд, ки ҳангоми суқут табиати болотарро мутеъ гардонид. Он қаҳру ғарибона нахуст омад, зеро Масеҳ қори фидияро маҳз аз ҳамон ҷое бардошт, ки он бори аввал оғоз ёфта буд, ва он аз шаҳвати табиати поёнӣ оғоз ёфт, ки ҳамон шаҳвати иштиҳо буд. Масеҳ қори Худо бо ҷиҳил рӯзи рӯза оғоз намуд.

«Масеҳ медонист, ки барои он ки нақшаи наҷотро бо муваффақият пеш барад, Ў бояд қори фидияи инсонро маҳз аз ҳамон ҷое оғоз кунад, ки ҳалокат аз он ҷо сар шуда буд.

Одам бо шаҳватпарварии иштиҳо сукут кард. Барои он ки бар инсон ўҳдадорихои ўро ба итоат аз шарияти Худо таъсирбахш намояд, Масеҳ кори фидияи Худро бо ислоҳ қардани одатҳои ҷисмонии инсон оғоз кард. Таназзул дар фазилят ва инҳитоти насли инсонӣ, пеш аз ҳама, ба шаҳватпарварии иштиҳои фосид нисбат дода мешавад». Testimonies, volume 3, 486.

Ғазаби дуҷум бар зидди табиати олитар буд, ки онро подшоҳии ҷанубӣ намояндагӣ мекард, ки Ерусалим дар он ҷо воқеъ аст, ҳамон шаҳре ки Худо онро баргузид, то номи Худро дар он ҷо қарор диҳад. Дар 22 октябри соли 1844 коре ки Масеҳ қасд дошт анҷом диҳад, ва коре ки Ў ҳоло ба анҷом мерасонад, ба воситаи ду ҷӯби Ҳизқиёл намояндагӣ шудааст.

Вақте ки ду асои Ҳизқиёл то абад ба як асо пайваста мешаванд, ин аҳдро муайян мекунад, ки дар он Масеҳ гуноҳро аз қавми Худ барои ҳамеша дур месозад, ва табиатҳои болотар ва поёнтар ба сохтори дурусти иерархӣ баргардонда мешаванд, ва одамон бори дигар комил мегарданд. Дар ҳолати табдилнофта, табиати поёнии инсон, ки бо қаҳри аввал ифода ёфтааст, бар табиати олии инсон, ки бо қаҳри охир ифода шудааст, ҳукмронӣ мекард. Пас, қаҳри аввал бар зидди подшоҳии шимолӣ буд, ки аз лиҳози ҷуғрофӣ «болотар» аз подшоҳии ҷанубӣ қарор дошт.

Дусаду бист соле, ки ду рӯёи мараҳ ва ҷазонро бо илоҳият ва инсоният, дар оғозҳои мутақобили онҳо, ба ҳам мепайвандад, ҳар ду ҳангоми он ки Масеҳ кори фариштаи сеюмро бо садӯ чилу чор ҳазор ба анҷом мерасонад, ба як ҷӯб ҷамъ меоянд. Ин нубуввати ғазаби охири бар зидди подшоҳии ҷанубист, ки бо нубуввати зуҳур дар соли 1844 якҷо қарда шудааст, зеро аҳд ҳангоми имон овардан зеҳни нав мебахшад, аммо ҷисми нав (подшоҳии шимолӣ) фақат ҳангоми омадани дуҷум дар як лаҳза, дар як мижа задан, барқарор мегардад.

Ояти чилуми Дониёл ёздаҳ ҳар ду замони анҷомро муайян мекунад ва бо ин кор дар тӯли таърихи ҳайвони заминии Ваҳй боби сёздаҳ як хатти дохилӣ ва як хатти берунии таърихи нубувватиро таъкид менамояд. Ҳақиқатҳое, ки дар ин оят мӯҳрашон кушода мешавад, ҳам хатҳои дохилӣ ва ҳам берунии ҳақиқатро ифода мекунанд, ки Масеҳ омад, то онҳоро дар миёни қавми Худ муайян ва ба анҷом расонад. Ҳақиқате, ки башарият, вақте бо илоҳият муттаҳид мешавад, гуноҳ намекунад, дар нуре ифода шудааст, ки бо натиҷаи кушода шудани дониш пайванд дорад, ва он ҳақиқати дохилии қавми Худро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунад. Нуре, ки бо ҷанг миёни қудратҳое ифода мешавад, ки ҷаҳонро ба Ҳармичидӯн мебаранд, ҳақиқати берунии қавми Худо дар рӯзҳои охир аст.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Каломи Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Ва ту, эй писари одам, як ҷӯбро барои худ бигир ва бар он бинавис: “Барои Яхудо ва барои банӣ-Исроил, ёрони Ў”; сипас ҷӯби дигаре бигир ва бар он бинавис: “Барои Юсуф, ҷӯби Эфроим, ва барои тамоми хонадони Исроил, ёрони Ў”. Ва онҳоро яке ба дигаре пайваст намо, то як ҷӯб гарданд; ва онҳо дар дасти ту як хоҳанд шуд. Ва чун банӣ-қавми ту ба ту сухан ронда, гӯянд: “Оё ба мо нишон намедиҳӣ, ки инҳо чӣ маъно доранд?” ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: инак, Ман ҷӯби Юсуфро, ки дар дасти Эфроим аст, ва сибтҳои Исроилро, ки

хамроҳони ӯянд, хоҳам гирифт ва онҳоро бо он, яъне бо чӯби Яхудо, якҷо хоҳам кард, ва онҳоро як чӯб хоҳам гардонид, ва онҳо дар дасти Ман як хоҳанд буд”. Ва чӯбҳое, ки бар онҳо менависӣ, дар дасти ту пеши чашмони онҳо хоҳанд буд. Ва ба онҳо бигӯ:

“Худованд Худо чунин мегӯяд: инак, Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ба ҳар ҷое ки рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар тараф ҷамъ хоҳам овард, ва ба замини худашон хоҳам овард. Ва онҳоро дар он замин бар кӯҳҳои Исроил як халқ хоҳам гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва онҳо дигар ду халқ нахоҳанд буд, ва дигар ҳаргиз ба ду подшоҳӣ тақсим нахоҳанд шуд; ва дигар худро бо бутҳояшон, ва бо чизҳои зишташон, ва бо ҳеҷ яке аз гуноҳҳояшон палид нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи маконҳои иқоматашон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, раҳо хоҳам кард, ва онҳоро пок хоҳам намуд; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як чӯпон хоҳанд дошт; ва онҳо аз рӯи аҳкоми Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро рия хоҳанд намуд ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокин хоҳанд шуд, ки Ман ба бандаи Худ Яъқуб додаам, ки падарони шумо дар он сокин буданд; ва онҳо дар он сокин хоҳанд шуд, худашон ва фарзандонашон ва фарзандони фарзандонашон то абад; ва бандаи Ман Довуд то абад мири онҳо хоҳад буд. Ва Ман бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст; он барои онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд; ва онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам гардонид, ва муқаддасгоҳи Худро дар миёни онҳо то абад хоҳам гузошт. Ва маскани Ман низ бо онҳо хоҳад буд; оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, Исроилро муқаддас мегардонам, вақте ки муқаддасгоҳи Ман дар миёни онҳо то абад бошад”». Ҳизкиёл 37:15–28.